

இது கவிஞர் தமிழ் உதயாவின கவிதை:

ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர்
ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர்
ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர்
ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர்
ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர்
ஊர்க்கிணர்
ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர்
ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர்
ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர்
ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர்
ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர்
ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர்
ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர்
ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர் ஊர்க்கிணர்

ஊர் கவிதையில் நாம் என்ன எதிர்பார்க்கிறோம் என்பதுதான் ஊர் கவிதை நமக்குப் பிடிப்பதற்கும் பிடிக் காமல் போவதற்கும் மூதற் காரணம் என்று தோன்றுகிறது. மூழும்மூதற் காரணம் என்று சொல்லலாமா, திரியவில்லை. ஊர் கவிதையின் அனதை துவரிகளும் நமக்குப் புரிவதால் மட்டுமே அந்தக் கவிதை நமக்குப் பிடித்ததாகிவிடும் என்று சொல்லவியலாது. அதேபோல், சிலவரிகள் புரியாமலிருந்தாலும் ஊர் கவிதை நமக்குப் பிடித்ததாகிவிடுவதும் உண்டு.

நாம் தினசரி பார்க்கும் ஒன்றை – ஊர் பொருளையோ, இடத்தையோ, மனிதரையோ, நிகழ்வையோ வறொரு கோணத்தில் பார்க்கும் கவிதை – வாழ்க்கை குறித்த ஊர் புதுப் பார்க்கையை நமக்கு ஏற்படுத்திவிடக்கூடிய வாய்ப்பு உண்டு. கவிதையின் வரிகளில் காட்சிப்படுத்தப்படும் சில நமக்குப் பிடிபடாமல் இருக்கலாம். இதனாலேயே

Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் -

Monday, 18 February 2019 06:35 - Last Updated Monday, 18 February 2019 06:39

சிலருக்கு ஒரு கவிதை பிடிக் கலாம்; பிடிக் காமல் போகலாம்.

ஒரு முழுக்கவிதையும் திட்டவாட்டமாக ஒரு அர்த்தத்தை நமக்குத் தரவில்லையாயினும் கபிட (நமக்கு என்ற வார்த்தை அபிக் கோபிடப்பட்ட வணே டியது) அதில் சில வரிகள், சில படிமங்கள், காட்சியூருவாக்கங்கள் நம்மனை நரக்கலாம்; நகிகழ வகை கலாம்.

ஒரு கவிஞர் தன் மனதை உறுத்தும், அலகைக் கழிக் கும், அல்லது ஆச்சரியப்படுத்தும் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி கவிதையாக எழுதும் போது பிரக் ஞாபிர வமாகவோ, தன்னையுமறியாமலயோ சிலவற்றை வெளிப்படையாகப் பசோது குறிப்புணர்த்தலாகத் தருகிறார்; சில இடங்களில் மெளனமாகிவிடுகிறார்.

ஒரு கவிதையின் ஒரு சில வரிகளாகக் காவலே அதன் மற்ற வரிகள் யாவும் எழுதப்படுகின்றன என்று சொல்வதுண்டு. அந்த ஆதார வரிகள் கவிதையின் முடிவு வரிகளாக இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை என்று சொல்வதும் உண்டு.

ஒரு கவிதையை நாம் வாசிக்கும் போது இந்தவிதமான 'துப்புதுலக்கம்' பாவத்தோடு செயல்படுவதில்லை. அந்தக் கவிதை இயல்பாய் நம்மதைத் தனக்கூள் உள்வாங்கிக் கொள்கிறது.

மீண்டும் சொல்லத்தோன்றுகிறது: ஒரு கவிதையின் அனதத்துவரிகளும் நமக்குப் புரிவதால் மட்டுமே அந்தக் கவிதை நமக்குப் பிடித்ததாகிவிடும் என்று சொல்லவியலாது. அதேபோல், சிலவரிகள் புரியாமலிருந்தாலும் ஒரு கவிதை நமக்குப் பிடித்ததாகிவிடுவதும் உண்டு.

பிரக் ஞாபிர வமாக மொழிர் தியான பரிசோதனை செய்துபார்க்கும் நோக்கோடு கவிதையில் மொழியகை கையாள்பவர்கள் உண்டு. ஆனாலும், அவர்கள் கவிதைகளில் அடிப்படையான கவிமனம் இயங்கிக் கொண்டேயிருந்தால் அதன் ஆழமும் அகலமும் விரிவும் ஈரமும் எரிமலையும் வாசகனை எங்காவது ஒரு வரியில் தொடர் தான வாசிப்பது கவிதை என்று உணர்த்திவிடும். எளிய கவிதையோ, இறுக்கமான கவிதையோ, வெளிப்படையான கவிதையோ, பபட்கமான கவிதையோ இந்தக் கவிநயம் இல்லாத வரிகளை, பாசாங்கான எழுத்தலை வாசகர் கண்டுகொள்ள முடியும்.

இதைச் சொல்லும் போது பாசாங்கான வாசகர்களும், மமே போக்கான வாசகர்களும், பீடாதிபதி வாசகர்களும், தம் புரிதலையே அளவுகோலாகக் கொண்டுகவிஞர்களான எடநெறுத்தி மதிப்பழிக் கும் வாசக-விமர்சகர்களும் அல்லது விமர்சன-வாசகர்களும் உண்டு என்பதையும் சூட்டவேண்டியது அவசியம்.

தமிழ் உதயாவின் கவிதை 'வீட்டு மயானமான தினம்' என்று தொடங்குகிறது. பொதுவாக வீட்டில் இறப்பு நேரம், மயானத்திற்குப் போவார்கள். ஆனால், இங்கே வீட்டு மயானமாகிறது ஒரு நாளில் என்பதன் கபீடுதல் கனம் கவிதையை வாசிக்கும் என்னை அழுத்த ஆரம்பிக்கிறது. வீட்டின் ஒரு முக்கிய உறுப்பினரின் மரணத்திற்குக் கபீடு மயானம் என்ற வார்த்தையைக் கவிஞர் பயன்படுத்தியிருக்க வழியுண்டு. ஆனால், அடுத்த இரு வரிகள் - 'தெருவோ ஊரோ அன்றி நாடோ தேவையாய் இருக்கக் கபீடு' என்ற இருவரிகளிலுள்ள வார்த்தையைச் சரேக்ககைகள் மரணம், வீட்டு, மயானம் ஆகிய

